II Piątek Wielkiego Postu

Tekst Ewangelii (*Mt* 21,33-43.45-46): Posłuchajcie innej przypowieści! Był pewien gospodarz, który założył winnicę. Otoczył ją murem, wykopał w niej tłocznię, zbudował wieżę, w końcu oddał ją w dzierżawę rolnikom i wyjechał. Gdy nadszedł czas zbiorów, posłał swoje sługi do rolników, by odebrali plon jemu należny. Ale rolnicy chwycili jego sługi i jednego obili, drugiego zabili, trzeciego zaś ukamienowali. Wtedy posłał inne sługi, więcej niż za pierwszym razem, lecz i z nimi tak samo postąpili. W końcu posłał do nich swego syna, tak sobie myśląc: Uszanują mojego syna. Lecz rolnicy zobaczywszy syna mówili do siebie: "To jest dziedzic; chodźcie zabijmy go, a posiądziemy jego dziedzictwo". Chwyciwszy go, wyrzucili z winnicy i zabili. Kiedy więc właściciel winnicy przyjdzie, co uczyni z owymi rolnikami?».

Rzekli Mu: «Nędzników marnie wytraci, a winnicę odda w dzierżawę innym rolnikom, takim, którzy mu będą oddawali plon we właściwej porze». Jezus im rzekł: «Czy nigdy nie czytaliście w Piśmie: Właśnie ten kamień, który odrzucili budujący, stał się głowicą węgła. Pan to sprawił, i jest cudem w naszych oczach. Dlatego powiadam wam: Królestwo Boże będzie wam zabrane, a dane narodowi, który wyda jego owoce».

Arcykapłani i faryzeusze, słuchając Jego przypowieści, poznali, że o nich mówi. Toteż starali się Go pochwycić, lecz bali się tłumów, ponieważ miały Go za proroka.

«W?a?nie ten kamie?, który odrzucili buduj?cy, sta? si? g?owic? w?g?a»

Rev. D. Melcior QUEROL i Solà
(Ribes de Freser, Girona, Hiszpania)

Dzisiaj, Jezus poprzez przypowieść o rolnikach zabójcach, mówi nam o niewierności; porównuje winnicę z Izraelem, a rolników z przywódcami narodu wybranego. To im oraz wszystkim potomkom Abrahama powierzono Królestwo Boże, ale oni sprzeniewierzyli dziedzictwo: «Dlatego powiadam wam: Królestwo Boże będzie wam zabrane, a dane narodowi, który wyda jego owoce» (Mt 21,43).

Na początku Ewangelii Św. Mateusza, wydaje się, że Dobra Nowina jest skierowana wyłącznie do Izraela.

Naród wybrany, już w Starym Testamencie, ma za zadanie ogłosić i poprowadzić lud do zbawienia. Ale Izrael nie był wierny swojej misji. Jezus, mediator Nowego Przymierza, gromadzi wokół siebie 12 Apostołów, symbol ‘nowego’ Izraela, powołany aby wydać owoce życia wiecznego i ogłosić odkupienie wszystkich narodów.

Tym nowym Izraelem jest Kościół, wszyscy chrześcijanie. Otrzymaliśmy w osobie Jezusa i jego przekazach, wyjątkowy dar, który powinniśmy wykorzystać, aż wyda owoce. Nie możemy godzić się na przeżywanie naszej wiary indywidualnie i zamykając się na innych; należy ją głosić i obdarowywać nią każdą osobę, która się do nas zbliży. Niech pierwszym owocem będzie przeżywanie wiary w gronie rodziny i w społeczności chrześcijańskiej. To będzie proste, « Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich» (Mt 18,20).

Chodzi nam o społeczność chrześcijańską otwartą, niezwykle misyjną (drugi owoc). Poprzez moc i piękno Zmartwychwstałego „pośród nas”, społeczność jest piękna we wszystkich gestach i działaniach, a każdy jej członek posiada zdolność do powołania mężczyzn i kobiety do nowego życia w przykładzie Zmartwychwstałego Pana. Trzecim owocem jest przekonanie i pewność, że w Ewangelii znajdziemy rozwiązanie naszych wszystkich problemów.

Żyjmy w świętej bojaźni bożej, aby nie odebrano nam Królestwa Bożego i nie powierzono go innym.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Bóg nie potrzebuje naszej pracy, ale naszego posłuszeństwa» (Święty Jan Chryzostom)
- «Pobicie sług odzwierciedla historię proroków i ich cierpienie… I chociaż “Synowi” przypadnie taki sam los, to "Pan" nie opuści swojej winnicy: powierzy ją innym… Czyż to nie jest opis naszej współczesności?» (Benedykt XVI)
- «Kościół jest polem uprawnym lub <<rolą Bożą>> (1 Kor 3, 9). Na tej roli rośnie stare drzewo oliwne, którego świętym korzeniem byli patriarchowie i na którym to drzewie dokonało się i dokona pojednanie Żydów i pogan. Rola ta jest uprawiana przez niebieskiego Rolnika jako winnica wybrana. Prawdziwym Krzewem winnym jest Chrystus, udzielający życia i wzrostu latoroślom, którymi my jesteśmy; za pośrednictwem Kościoła trwamy w Nim, i bez Niego nic nie możemy uczynić » (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 755)